

UKÁZKY

„O čem chceš mluvit?“ zeptal se Rost'a. Podle něj snad není co řešit?! Takhle to rozhodně nenechám!

„Ty... a Lucka?“

„Ano, já a Lucka,“ zopakoval moje slova. „Jsme spolu. Ještě něco?“

„Ale...“

„Je to tak, Verčo. A nic se na tom nezmění. Já ji totiž miluju, a už to nějakou dobu trvá.“

Takže dnes jsem svou dávku šokujících zpráv ještě nevyčerpala... Je jich vskutku bezedná studnice! „Ale... Já to vůbec nechápu?“ Můj okoralý hlas byl prakticky neslyšný. Rost'a ke mně přistoupil blíž a ukazovákem mi zvedl bradu. Při tom doteku mě zelektrizovala prudká vlna citu. Toužila jsem dostat víc!

„Veroniko, promiň. Mám tě rád, ale nemiluju tě, prostě jsem to poznal. Můžu zůstat kamarádi, jestli chceš, ale to je nejvíc, co ti můžu nabídnout.“

Hlasitě jsem polkla. *Kamarádi?! Zbláznil se?* Jak můžu být jeho kamarádkou, když ho miluju? Vždyť to je uhozené!

Cítila jsem, jak se mé srdce rozbíjí na kusy, jejich ostré hrany se mi zarývají do hrudi a způsobují příšernou bolest. Jakoby ve mně vybuchla bomba a ničila celé mé nitro, duši. Nakonec zůstane jen vzduchoprázdno...

Ne! NE!!!

„Rost'o... proč? A... jak dlouho už... s ní...?“ vytlačila jsem ze sebe.

„Proč? Protože jsem se zamiloval. Chápeš? Určitě jo. Jsme spolu už dva týdny.“ Vyslovil to jako tiskový mluvčí, hlasem prostým emocí. Pouhé chladné konstatování. Slzy a knedlík v krku mi zabránily reagovat. Možná to tak bylo lepší.

„Tak Verčo...“ pokusil se – samozřejmě bez efektu - o útěchu.

„Jak jsi mohl?“ vypravila jsem ze sebe.

„Vím, podváděl jsem tě. Ale já ti prostě nechtěl ublížit.“

Bolest překryla zlost. „Tak tys nechtěl! A jak dlouho bys to takhle táhnul dál, co?!“

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Ale asi už dlouho ne. Neměl bych na to.“

Blahodárný vztek zmizel. Odvrátila jsem obličej zkrabacený hrozícím pláčem – jen vypuknout. „Takže... konec?“ Strašlivé, neúprosné, definitivní slovo!

„Veroniko, tak mě pochop. Chci být s Luckou. Prostě chci.“ Zvedl ruku a obrátil mou tvář k sobě, čímž mě přinutil pohlédnout do jeho očí. Hlubokých, modrých a krásných. Pak mě lehce políbil na rty. Tvářil se vážně, ale odhodlaně.

Už jsem to nevydržela, odvrátila se a prchla od něj. Zapadla jsem na záchody, skočila do kabinky a svezla se na podlahu. Otřásal mnou zoufalý, trhaný vzlykot, který se nedal ovládnout. Plakala jsem dlouho, ale mé zklamání to ani trochu nezmírnilo. Jen jsem pak byla schopná trochu uvažovat.

Seděla jsem skrčená na chladných dlaždicích a ledovými prsty svírala třestící hlavu. Udělala jsem snad něco špatně? A co? Jak jsem se měla chovat, abych byla... nenahraditelná? Čím jsem k sobě mohla Rost'u připoutat pevněji?

Nedokážu bez něj žít, pomyslela jsem si a projel mnou chvějivý pocit strachu a úzkosti. Ze samoty, osamění? Srdce mi svíral těžký krunýř.

„Vážně nechcete tančit, slečno? Ani se mnou?“

Trhnu sebou a otočím hlavu za neznámým hlasem. Setkávám se s pohledem modrošedých očí dvojníka Bruce Willise. Tedy v mnohem mladším vydání, pochopitelně.

„Ne!“ odseknu. Je mu nejmíň pětatřicet, co si o sobě dědouš myslí?

„Tak co třeba ještě jeden drink? Přece vás tady nenechám samotnou?“

Panebože, on mluví, jakoby vystoupil z nějakého trapného amerického sladáku! Drink! Vtom u vstupu zahlédnu povědomý a dlouho vyhlášený pár. Rost'a s Luckou! Ta koza na sobě má blůzku těsně pod prsa a koženou mini krátkou tak, že už snad ani nemůže být nic kratšího. K tomu černé kozačky s vražednými jehlami. Ještě důtky do ruky, hotová domina! Ale sekne jí to, potvoře! A to ani nemluví o Rost'ovi. Bílé tričko a upnuté džíny. Husté vlasy sčesané z čela, jen jeden pramen mu nedbale padá do obličeje. Napadne mě jedno jediné: musím ho za každou cenu získat zpátky!

„No, vlastně bych si možná i zatančila,“ vrhnu zářivý úsměv na toho maníka, který stále čeká na odpověď a pozoruje mě dost smělým pohledem. Dýdžej nasadil nový hit od Miley Cyrus. Super věc, ta se mi právě hodí. Ukážu, co umím!

„Prosím!“ usměje se Willis číslo dvě a podá mi ruku. S uspokojením registruju, že si mě Rost'a všiml. Na okamžik se zarazil, sjel rychlým pohledem mého společníka, a pak se užasle podíval zpátky na mě. Než stačil pozdravit, měl-li to vůbec v úmyslu, odvrátila jsem zrak. Dráždivý rytmus mě rychle ovládl, ale tentokrát jsem si navíc dávala záležet, abych byla maximálně sexy. Což při téhle skladbě nebylo vůbec těžké. Musela jsem ovšem uznat, že můj tanečník za mnou přes viditelný věkový rozdíl nezaostával. Jeho figury byly přinejmenším dobré.

Zastavili jsme se teprve po několika písničkách, potom mě odvedl zpátky k baru.

„Já jsem Bořek,“ řekl a znovu mě ohromil, protože nebyl ani trochu udýchaný. „A ty?“

„Veronika,“ odpovím poněkud zmatená náhlým tykáním.

„Dvakrát dvě deci červeného,“ objedná Bořek a zamrká. „Na to tykání,“ dodá, a než se stačím vzpamatovat, políbí mě na ústa. Mám sto chutí otrít si rty, ale v tu chvíli se před námi objevily dvě sklenice, a tak tu tykačku zapijeme. Musím uznat, že víno je výborné. Měla jsem pěknou žízeň, a tak do mě spadlo v rekordním čase. Ani jsem nepostřehla, že už v ruce držím druhou sklenku.

„Ty jo, to bylo hustý,“ dopadne vedle mě Lenka. „Paráda! Ježíš, co to piješ?!“ vyvalí oči.

V duchu zaskřípu zuby, ale trochu se posunu, aby viděla Bořka. „Tohle je Bořek, a tohle moje kámoška Lenka.“ Lenka v první chvíli ztratí řeč a pravděpodobně i schopnost ovládat své tělo, jelikož přehlédla nabízenou ruku. Až po chvíli ji zmateně chňapne.

„Promiňte... já jsem Lenka.“

Bořek jí věnuje neodolatelný úsměv. „Máte moc hezkou přítelkyni. I vy jste půvabná.“

„Eh... jo? No, taky si myslím... Tedy, že jí to sluší,“ začne Lenka nejistě koktat. Pak se obrátí ke mně a udělá takový obličej, že div nespadnu z barové stoličky. Znamená něco jako: *to myslíš vážně? Zblblas? Fakt šílíš, ale drsně.* A pak ještě varování: *okamžitě se vzpamatuj!*

Mimikou naznačím, že to pochopitelně vážně nemyslím a jde jenom o taktiku, jak získat zpět Rost'ovu lásku. Protože já využiju všeho, co mi k tomu může pomoci. VŠEHO! Ať je to jakkoli šílené – účel světí prostředky, nebo snad ne?

Na šíji mě zase polechtal nůž. „Mám ho pořád v ruce, tak žádné blbosti, malá.“ Z jeho hlasu číselna ironie a sebejistota. „Budeš poslušná, vid'? Posloužíš mi tak, jak si budu přát, ano? Odpověz!“ křikl a já se bezmocně rozplakala.

„Tak co?“ uhodil mě hřbetem ruky někam za ucho. Bolest mnou projela stejně jako strach, který mě ochromoval.

„Odpověz! Chci slyšet ano! Ano! Ano, rozumíš? Ano!“ Pro vzlyky jsem řeči nebyla schopná a vysloužila si tak další ránu. „No? Mám tě ošukat? Chceš to? Ano? Řekni to! Tak mluv! Dělej, nebo tě pořežu!“

„Ano!“ zakřičela jsem v pláči, aniž mi docházel smysl těch tří hlásek. To, co se dělo potom, přesahovalo hranice mého chápání. Nápor kruté bolesti, strašnější než jakou jsem kdy poznala, vytlačil z mých úst ostré zaúpění.

„Jo... jo,“ supěl Bořek a pokračoval v rytmičných pohybech. Znovu jsem vykřikla a poskočila, abych mu unikla. Bylo to nemožné, držel mě pevně.

Tohle ne... tohle ne... ne... ne... opakovala jsem v duchu, asi proto, abych se nezbláznila. Bolest stále sílila a já se zoufale snažila vyklouznout z jeho sevření.

Marně. Zbytečně. Tady platilo pouze jedno jediné právo... právo silnějšího.

Takové věci se přece můžou dít jen ve špatných filmech, ne doopravdy! Proč já?! Za co? Já přece něco takového nechtěla, já toužila po lásce! Co se mnou bude, jestli přežiju?

Prostoupil mě pocit, že Bořek rozřezává mé vnitřnosti skalpelem. Neměla jsem pojem o čase a netušila, jak dlouho to celé trvalo. Najednou mě zvedl, otočil k sobě a přidržel za výstřih - jinak bych se mu na sto procent zhroutila k nohám. Zírala jsem do tváře, která měla podobu světlé rozpité kaňky.

„No, ty teda vypadáš. Vlez dovnitř,“ prohodil s výsměchem. „Hodím tě do města. A ty se pěkně zavřeš doma a budeš držet hubu, protože jestli ne...“ ve tmě se zalesklo ostří nože a Bořkovy prsty se zamotaly do mých vlasů. Málem jich celou hrst vyškulbl.

„Kromě toho, sama sis o to řekla, že?“ Zase smích.

Nedokážu se udržet. Plná nenávisti, ponížení a hnusu plivnu do té skvrny – jeho obličej. První dvě vteřiny se nic nedělo. Potom jsem obloukem prolétla vzduchem, dopadla na zem a koupila kopanec do žaludku. Zmohla jsem se na pouhé zakvičení. Další kopance mě trefily do žeber. Svíjela jsem se pod krupobitím ran v ledové trávě tak dlouho, dokud jsem neztratila vědomí.

Probral mě chlad. Na jazyku jsem cítila hlínu, šíleně mě pálila brada a já jen stěží dokázala určit, která část těla je nejbolavější. V ten okamžik jsem si přála umřít.

Nešetrné ruce mě sebraly ze země a strčily do auta. Dveře se zabouchly jako brána vězení.

„Se mnou si nezahrávej!“ sykl Bořek. „Já si teď dám skvělou večeři a tebe vezmu s sebou. Za to, že jsi nepoučitelná, zasloužíš druhou lekci. A já ti ji rád dám. Naučím tě poslouchat a neodporovat. Ještě jsme spolu neskončili.“

Plivl na kapesník a otřel mi obličej a urovňal mé zčuchané vlasy „No, vypadáš jen trochu opilý, a to každý pochopí. Můžeme jet. A pamatuj - jeden jediný podraz a je s tebou amen. Tohle byl jen slabý odvar toho, co by tě čekalo, kdybys žvanila! Nebo tvou matku, když na to přijde. A beztak bys tím ničeho nedocílila.“

V tom měl pravdu. Kromě toho nemám odvalu mluvit. Zmatek a bezmoc mnou cloumají tak, až se mi motá hlava. Co mě ještě čeká?! Nebylo lepší umřít? Bylo.

„Cos pro Kristovy rány dělala s tou bundou?!“ Máma přiběhne do pokoje a mává zabláceným oděvem ve vzduchu.

„Spadla jsem. Zanesu to do čistírny.“

„Paráda! Máme málo výdajů, že? Ach, bože! Pojd' balit výslužky, teď není čas na siestu. I tak jsi byla ve škole nějak moc dlouho!“

Aby byl klid, jdu dolů. Hromady cukroví a dalších sladkostí mi připomenou svravý pocit hladu. Sáhnu do první krabice, ve které jsou koláčky. Jeden, druhý, pátý... desátý. Pokračuju dál. Jím všechno, co mi přijde pod ruku, a nemyslím na nic jiného. Jím. Koušu. Polykám. Mám vygumovaný mozek, čisto v hlavě... Paráda! Nakonec jsem tak nacpaná, až mám potíže s dechem. Ježíši, co jsem to zas udělala? Odpotácím se do koupelny, kleknu k toaletě a přinutím se ke zvracení. Mám přitom pocit, že ze mě odchází i něco jiného než přebytné jídlo. Cítím úlevu.

Vstanu, opláchnu si obličej a zachytím se umyvadla, protože se mi zatmí před očima. Musím si sednout, napadne mě. Jinak omdlím. Nemůžu zůstat na nohou, už ani vteřinu. Spustím se dolů s jistotou, že je za mnou záchodová mísa. Nedošlo mi ale, že zůstala otevřená a zapasuju se zadkem přímo do otvoru v prkénku. Přesun do pohodlnější, či spíš důstojnější pozice je příliš namáhavý, a tak mělce oddechuju a čekám, až se vzpamatuju. Máma bude zas řídit, až zjistí, že jsem opustila své povinnosti.

Ale co! Je to zvláštní - nejenže už nemám hlad, ale ta žranice i zvracení mě uklidnily. Vymazaly z mé hlavy černé a slizké vzpomínky, aspoň pro tuto chvíli. Fyzicky jsem ale úplně vyčerpaná.

Jenže se musím vzchopit. Těch prokletých výslužek je strašně moc, a do večera je mám zabalit. Chce se mi brečet, když na to jen pomyslím. Kam se vytratil můj dřívější elán? Kdyby mi teď někdo řekl, že mám jít na trénink nebo vystoupení, asi bych to považovala za výsměch. Přitom jsem ještě před pár týdny byla schopná tančit i tři hodiny v kuse!

Zoufale hledím na hory tácků a roztřesenýma rukama se pustím do práce. Mám prsty jako kusy ledu a na čele mi vystávají kapičky potu. Jak může tělo fungovat takhle protichůdně?

Pracuju jako robot a zjišťuju přitom, že bych ráda přišla o cit. Ale takové štěstí pochopitelně nemám. Všechny nepříjemné emoce se ve mně spolu s rostoucí únavou opět začínají hromadit. Znovu tedy uždibuju cukroví a zase skončím u záchodu. Na chvíli úleva... Ale opravdu jen na chvíli.

Celý tenhle proces zopakuju několikrát za večer. Hnusím se sama sobě, ale hnusí se mi vlastně celý svět, takže to není tak strašné. A výslužky jsem do půlnoci stihla. Dokonce mi přišla pomoci máma.

Zapadnu do postele s jistotou, že ráno nevstanu. Jsem totiž polomrtvá a může to být jen horší. Zato máma je nezničitelná (jako kdysi já), a kontroluje připravené balíčky.

Jenom kdyby se mi tak povedlo usnout!

Jsem šťastná, že máme celý týden praxi. Tedy – šťastná je dost silné slovo, ale ulevilo se mi, jelikož další pětky by znamenaly stavbu pevných základů k propadnutí nebo dokonce vyhazovu z učiliště. A potažmo peklo doma. Díky, nechci, mé vybrnkané nervy úhledně uložené v kyblíku už víc nesnesou.

Lenka mě odpoledne věrně čeká u vstupu do restaurace. Když ji vidím, je mi málem do pláče. Dnes je už čtvrtek, a ona toho pořád nenechala, i když se s ní prakticky nebavím a svou náladou jí jen otravuju život.

„Čauky,“ řekne pohřebním tónem a já jí odpovím coby funebrák číslo dvě. Mlčky se vydáme do šatny a pak na plac.

„Tak, kočenky, Lenička si dneska vezme spodek a Verunka patro, ano? Sice to je pár schodů, ale takový nožky jsou pro běhání stvořené!“ vrhne se na nás s obvyklou záplavou slov provozní Martin. „Víš, jak kouše kůň?“ zahlaholí. Ruce má stejně hbité jako jazyk, takže je hned přiloží k dílu a hmátne po mém stehně.

„Jen si to zkuste!“ zaječím a sama se leknu skřeku, který ze mě vyšel. Lenka vytřeští oči a Martin jakbysmet - bulvy mu div nevypadnou z důlků.

„Co ti je?“ podiví se a stáhne ruku.

Pohodím ramenem a sevřu ruce v pěsti, abych ovládla třesavku. Musím těm panickým atakám zabránit... jenže jak, sakra?

„Přece se mě neštítíš, nebo jo?“ vyzvídá provozní.

Představa násilnických paží, jejichž sevření přináší stejné utrpení jako mučidla, rázem zlikviduje mé sebeovládání. Nezvládnu to, otáčím a spěchám na záchod, aby nikdo nezahlédl můj pláč či spíš rozrušení, protože slzám se nějak nechce ven.

„Co se jí stalo? Já ji nepoznávám?“ slyším ještě Martinův užaslý hlas. Lenka tiše odpovídá a já doufám, že nic nevyžvaní. Musela bych ji zabít. Snažím se honem vzpamatovat – ještě aby mi tak začaly potíže i na praxi! To bych mohla rovnou všechno zabalit.

I když vlastně těžko říct, co mě ještě drží při životě, když se mi nic nedaří a já padám ke dnu jako Titanic... Opláchnu si obličej studenou vodou a zadívám se do zrcadla. Co budu dělat dál? Nemám se v životě čeho chytit. Hrozné!

Vylezu z toalety a jdu si pro poslední instrukce, které mi Martin už bez obvyklých legrácek poskytne. Následně pendluju mezi stoly, snažím se nechybovat a raději si všechny objednávky zapisuju. Přesto se pár zmatků vloudí a já můžu děkovat tolerantním hostům: jeden starší pán vypil místo turka vídeňskou kávu, dva kluci oželeli piva a dali si colu, a mladý pár zkonsumoval pohár, který by neobjednal, nebýt roztržité servírky - tedy mě.

Kolem osmé jsem k smrti unavená. Celý den bez jediného sousta je znát. Už skoro nedokážu chodit rovně a začíná mi třestit hlava.

A navíc mám halucinace, pomyslí si, když v boxu u okna zahlédnu dva muže. Bořek s Marcellem? Ne! To by byl příliš krutý žert! Jenže jsou to oni. Zavravorám a naložený tác sklouzne na stranu. Prázdné nádobí s řinkotem sletí na zem, kde se roztříští na kusy. Nejradši bych se rozbřečela. A k tomu všemu vyjde z kanceláře Martin. Pár vteřin hledí na tu spoušť, a pak ke mně přistoupí.

„Uklidím to, jo? Běž zatím vzít objednávku od těch dvou, co teď přišli,“ odvelí mě v dobrém úmyslu na popravu.

S pocitem odsouzence přistoupím ke stolu, u něhož si hoví zrůdy v lidské kůži. „Co... si... dáte?“ vysoukám ze sebe skrz knedlík v krku.

Druhý den mě slabost donutila koupit si jablko a dokonce ho i sníst. Bloumám Prahou a přemýšlím, jak to teď vypadá doma. Určitě už panuje pěkné pozdvižení. Ne, že by mě to nějak zajímalo. Mohla bych si někde dobít mobil, zavolat a říct mámě nebo tátovi, že jsem v pořádku. Jenže máma by začala vyskakovat, a třeba mě nakonec přemluvila, abych se vrátila. To bych ovšem byla zase tam, kde předtím. I když by nebylo špatné mít svou postel - po dnešní noci bych ji ocenila víc než kdy jindy.

Ale ne, volat nebudu, tyhle úvahy jsou zbytečné. Rozhodla jsem se? Ano. Takže své rozhodnutí měnit nebudu. Není mi lépe, ale ani hůř. A tohle město znamená mnohem menší hrozbu než to, ze kterého jsem utekla.

Obcházím obchody a restaurace a koukám po dveřích, jestli někde nebude viset cedulka, že shánějí brigádníka. Potřebuju vydělat peníze, abych se mohla aspoň ubytovat. Takhle se už dál potloukat nemůžu.

Jenže ani druhý večer nejsem o nic dál, než když jsem přijela. Začínám propadat zoufalství a mám podivně dutou hlavu, jako by mi z ní vytekl mozek. Skoro nedokážu přemýšlet. Dřív jsem si neuměla představit, jaké je vůbec na nic nemyslet. Teď to tedy vím, a je to zvláštní stav. Příjemný, nebo naopak? Těžko říct.

Posadím se na lavičku v nějakém parku, položím do klína batůžek a na něj hlavu. Chci spát, spát...

„Ty tu jako chrápeš, jo? To teda fakt není nejlepší nápad. Tady tě tak akorát sbalí poldové. Asi nejseš vocad', vid'?“ ozve se nade mnou hrubý dívčí hlas. Proberu se a udiveně civím do tváře dívky, staré přibližně stejně jako já. Je oblečená do dlouhé sukně tmavé barvy, okopaných kožených bot, fleecové mikiny, a na hlavě má naraženou

žlutomodrou baseballovou čepici s kšiletem dozadu. Zpod ní vylézají pletence dlouhých hnědých vlasů – kvůli ospalosti mi teprve po chvíli dojde, že to jsou dready. Piercingu pod dolním rtem si také nevšímnu hned. Kulaté hnědé oči ale vypadají navzdory výstřednímu zevnějšku přátelsky, skoro až mile.

Pokrčím rameny a snažím se potlačit zívnutí, což se mi nepovede.

„Já sem Kiki, čau,“ zamrká ta holka.

„Verča,“ zachraptím ospalým hlasem.

„Kikinááá!“ ozve se odkudsi chlapecký hlas. Rozhlédnu se, ale tma je příliš hustá.

„Pojďte sem! Někoho tu mám!“ odpoví stejně hlasitě moje nová známá.

Nemám chuť se s někým seznamovat, lépe řečeno jsem na to příliš unavená. Ale možná bude lepší, když nezůstanu sama.

Už zase se mi motá hlava a já vím, že je to z hladu a vyčerpání. Odevzdaně čekám, až se ze stínů vyloupne několik postav.

„Koho jsi zas našla, Kiki? Ty seš tak dobrá duše, ty vado!“ oceňuje kdosi tu podivnou bytost.

„Vemem ji s sebou, ne? Je úplně hotová,“ navrhuje Kiki svým přátelům.

„Hele, vole, myslíš, že to je rozumný? Jdem přece na ptáčárnu. Co s ní? Třeba bude všechno vočumovat. Ted' vypadá napůl mrtvá, ale jak se vychrápe, kdoví?“

„A má bejt? Já jí vidím na vočích, že s náma bude držet basu. Budem jí říkat Veverka, to k ní sedí. Jinak seš Veronika, Verčo, že jo?“

„Jo...“

„Super. Tak já ti představím vostatní. Teda doufám, že ti ta Veverka nevadí, my totiž máme všichni jenom přezdívky. Tohle je Kvér,“ ukáže na vytáhlého kluka s hustými černými kudrnami a výraznou bradkou. Má na sobě koženou bundu se spoustou stříbrných cvočků a řetězů, takže při každém pohybu chrastí jako chodící železářství. Kvér přivře oči a vyfoukne cigaretový dým. „Zdar!“ Kdyby měl trochu jiný exteriér, byl by docela hezký a nebudil dojem zhýralce.

„Tohle je Zombi.“

„Čus princezno!“ uculí se na mě malý hubený kluk. Má krátce střižené vlasy, pod nosem pokus o knír a stejnou bradku, jakou se pyšní Kvér. Je celý pihovatý a zrzavý. Na sobě má vytahanou tmavou mikinu a kalhoty, kterými zametá chodník.

„Salvátor Dalí,“ zakření se Kiki, a já hledím na další zvláštní individuum. Tenhle je z těch, co jsem zatím poznala, nejstarší. Jeho lebka je dohledka vyholená, tvář zarostlá plnovousem a černé oči prozrazují inteligenci. Tipuju, že je hlavou celé skupiny. Má na sobě dlouhý černý kabát, který mu sahá až ke kolenům. Pod ním vidím úzké džínsy a bytelné kanady. Salvátor Dalí mi jako jediný podá ruku a změří si mě mlčenlivým, zkoumavým pohledem.

Už jsme všichni docela slušně zkouření, když Ganja náhle propukne v pláč. Chytne Kvéra a vzlyká mu do rukávu. Ten zřejmě neví, co má dělat, a tak ji jen několikrát pohladí po vlasech. „Co se děje, máš ty svý depky? Potřebuješ něco?“

„Jo...“ vzlykne, zvedne uplakané oči a upře je na Kvéra. „Prosím... Salvátor tu není...“

Zírám, i když jsem sjetá. O co Ganji jde?

„Něco ti dám, ale musíš dávat bacha. Tohle není tráva, však víš. Salvátor Dalí by zuřil.“

„Stejně se to doví, ale já to vyžehlím, takže v klidu. Žádný vzrůšo,“ řekne mdle Kiki. Slova se jí válejí po jazyku jako chlupaté knedlíky.

„Co vlastně chceš?“ zeptám se podobně vládným způsobem Ganji.

„Tripa. Potřebuju ho. Je mi mizerně...“

„Jak to? Co se stalo?“

„Nic. To samo. Jsem na dně a tráva mi nepomůže. LSD jo. Kvére!“

„Už jdu.“

Ganja se na mě podívá. Nejsem v stavu, kdy bych ten pohled dokázala rozluštit. Ted' mi připadá jen strašně smutný. Je to tím, že si vybavuje špatné vzpomínky, nebo v tom bude něco víc? „Veverko?“

„No?“ zareaguju a čekám, co z ní vypadne.

„Něco ti dám.“ Sáhne za krk a pak do mé otevřené dlaně pustí kousek lesklého stříbra. Zahlédnu koňskou hlavu a nechápavě vzhlednu. Absolutně netuším, proč se s tím šperkem chce rozloučit. Nejspíš ji něco popadlo, a jakmile odplynou účinky drog, bude ho hledat. Strčím ho do kapsy s tím, že jí řetízek později zase vrátím.

„Tak dík,“ poděkuju stručně. Na víc jaksi nemám. Ganja se dívá do stropu a já zase nemůžu odtrhnout zrak od jejích rukou. Opět se třesou.

Kvér se vrací ze Salvátorova hájemství, kam vstupují jen někteří členové party, a to jen zřídka. „Tak na. Vem si jeden a zbytek vrať na místo,“ hodí Ganji do klína plastovou dózu, v níž cosi chrastí. Zajímalo by mě, co obsahuje a hlavně, jaké to má účinky. Snad bych si mohla později taky o něco říct... Fetování mi celkem pomáhá! Potlačila jsem díky němu bulimické sklony, i když na druhou stranu v podstatě nejím. Ale kdykoli jsem zhulená, nemám žádné potíže. Jen klidnou hlavu a v ní spousty zajímavých myšlenek, které s ostatními rozvádíme do odvážných teorií. Poslouchají mě a berou, vůbec jim nepřipadám hloupá.

„Veverko?“ Ohlédnu se, myšlenkami docela mimo, takže mi Ganjino zavolání skoro uniklo.

„Hm?“

„Nezahrabávej se. Nemáš to zapotřebí.“ Stále má ten divný pohled.

„Jo, jasně,“ ujistím ji, protože nechápu, proč mi to ted' říká. V ruce se mi ocitl kolující joint, a tak si dám šluka. Trochu se mi začíná motat hlava, dneska to asi maličko přeháním.

Ganja se sebere, s dózou v ruce odchází do vedlejší místnosti a cestou ji otevírá. „Nerozsypej to!“ varuje ji Kvér a unaveně zavře oči.

Sedíme ještě nějakou dobu, a pak se ozve tupá rána. V našem obluzeném stavu to nikoho nerozhází. Klidně se dál válíme na sedačkách zahalených kouřem. Vyburcuje nás až prásknutí dveří, po němž do místnosti vpadne Salvátor Dalí. „Jedou sem poldové.

Někdo jim dal tip. Kiki! Seš schopná zmizet? Vezmu matroš a беру roha. A vy všichni taky! Dělejte, kurva, hněte sebou, vy pitomci! Nebo chcete skončit v kriminále?“

„Co je? Nic jsme neudělali, do prdele, tak co vyhrožuješ kriminálem, ty vole?“ zaječí Zombi. „V ničem nejedu!“

„Ted' v tom kurva jedeme všichni, jak tu jsme, tak sebou hejbnějte! Kde je Ganja?!“

„Šla si vedle šlehnout,“ řekne Kiki a vstává. Je znát, že je trochu vyděšená. Asi ví, oč kráčí.

„Do prdele, do prdele! Zrovna ted'? Já tu holku zastřelím! Zajděte pro ni někdo a padáme, ale hned! Tak kurva, budete švihat, nebo vám mám pomoci?!“

„Sekla sebou,“ slyším Toma. „Neměl jsem čas ji zachytit. Byla to pěkná šlupka.“

„Doufám, že si neublížila. A hele, přichází k sobě.“ To promluvil Hlaváč.

„Veroniko?“ Pro změnu Rost'a. Co ten se o mě stará?! Ať si hledí sebe, šmejdi!

„Veroniko, jak se cítíš? Vnímáš nás?“ Opět instruktor.

Pomalu kývnu hlavou, víčka napůl žerdi.

„Vážně?“ ujišťuje se Lenka.

Nejsem schopná odpovědi. Mám dojem, že se o mě opět pokoušejí mrákoty. A zřejmě přišly, protože další probuzení je mnohem horší – kdosi mi do tváře chrstl dávku studené vody. Popadla mě chuť vyrazit svéráznému oživovateli jedničku vlevo nahoře, případně s ní rovnou vzít i tu sousední. Neudělám to jen kvůli neúprosnému vyčerpání. Kromě toho jsem viníka neodhalila. Škoda...

„Panebože, Verčo!“ Lenčin hlas je roztřesený tak, že ho málem nepoznávám. „Probud' se konečně!“

„Jsem v pohodě...“ zamumlám nezřetelně.

„To asi ne, když tě tady pořád dokola křísíme!“

„Už jedou!“ volá kdosi. „Záchranka je na cestě!“

Zase sanitka? Ani náhodou! Snažím se zvednout. „Zůstaň ležet, Veroniko,“ zarazí mě Hlaváč. „Dost mě děsíš.“ Zaregistruju, že tentokrát promluvil jako normální člověk, bez obvyklých pentlí a kudrlinek. Patrně je opravdu vystrašený.

„Nic mi není,“ zachrptím.

„Kéž by. Ale ted' se nehýbej. Prohlédne tě doktor, žádné odmlouvání.“

„Ale já...“

„Nech už těch řečí!“ rozčílí se Lenka.

„Mají pravdu, Veru,“ přidá se i Tom. Koutkem oka spatřím Rost'u - postává opodál a sleduje mě vyplašenýma očima. Pitomec!

Jak mě ta mučivá zamilovanost mohla tak rychle přejít? Skutečně jsem vůči němu lhostejná. Aspoň myslím.

Za několik minut přikvačí zdravotníci v uniformách a vrhnou se ke mně. Nejradši bych je poslala do horoucích pekel, ale jsem bezmocná a musím dokonce přijmout i rozhodnutí, že pojedou s nimi. Zejména proto, že nemám sílu protestovat. Naštěstí je tady

Lenka, která trvá na tom, že mě neopustí. Běží do šatny pro mé i své věci a pak usedne do sanitky. Zaznamenám jakýsi rozruch a mdle vyhlédnu otevřenými dveřmi. Venku stojí Rost'a a naléhavě cosi vysvětluje lékaři. Ten rezolutně vrtí hlavou. „Ne, jako doprovod smí jen jeden. Je mi líto.“

Zbláznil se snad? Proč by se mnou měl jet na pohotovost? Copak snad nás dva ještě něco spojuje? Je to cvok.

Vadí mi, že tady ležím jako nemohoucí lazar. Ale nemá smysl vstávat, ani se o to nepokouším. Jsem při vědomí a do žíly mi kape nějaká tekutina - možná jen kvůli ní mě znovu nepohltí mdloba.

Lehkost. Absolutní lehkost! Všechny starosti jsou pryč a moje duše zpívá radostí. Všechna tíha zmizela! Vznáším se, doopravdy pluju vzduchem... Tak krásný pocit!

Nemůžu se ho nabažit. Così mě táhne dál, výš a vzhůru... je to jako vzácný magnet, který slibuje věčný pokoj, mír a klid. Ano, ano, chci tam! Hned.

Přesto mi to nedá a já shlédnu dolů. Je to možné? Jsem to opravdu já? Ta drobná, zhroucená postavička na příliš velkém lehátku, které obklopují záchranáři v červených uniformách? Jeden z nich má ruce přitisknuté k mé hrudní kosti a jako zběsilý pumpuje tam a zpátky. Co to provádí? Matně si vzpomínám, že takhle nějak vypadá masáž srdce.

Proč mrhá energií? Ať se přestane namáhat, já jsem přece tady... A je mi tak dobře! Přímo skvěle. Najednou ale pocítím nepříjemný stah. Kde se vzal? Vždyť už jsem se od všeho nepohodlí vzdálila? Tak proč zase... úzkost?

Zaslechnu hlasy. „Nic?“

„Ne!“

„Defibrilátor! Rychle!“

Lékař neustává v neúnavném stlačování tichého srdce, lidé pobíhají okolo sanitky a já najednou cítím, jak padám. Přímo šílenou rychlostí se řítím k tomu pobledlému tělu pode mnou. Ne, ne, ne! Nechte toho! Nechte mě jít!

Pocit štěstí se rozplývá... Proč?!

V tu chvíli mou mysl zahálí tma. Jen odkudsi z velké dálky slyším: „Jo! Jo, je zpátky!“

„Dobrá práce, doktore!“